

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος του·ο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό 'Βξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στῶν φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Είκοσιέξη του 'Οκτωβρίου,
μνήμη μεγάλη του Δημητρίου.

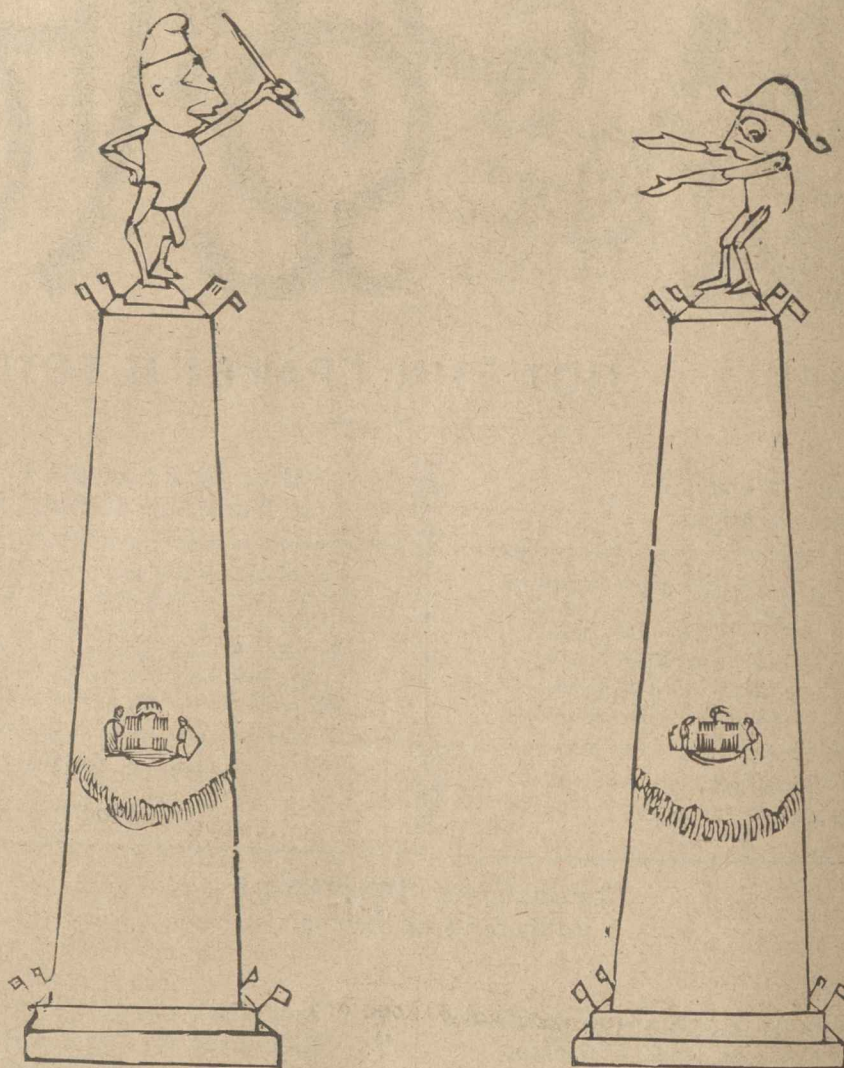
Ποῦντος διακόσα είκοσι τρία,
παράταις, ύμνοι, φιλοπατρία.

Φασουλῆς και Περικλέτος, δ καθένας νέτος σκέτος.

(Ο Φασουλῆς κι' ο Περικλῆς κρυφά κρυφά προβάλλουν
έπάνω 'στοῦ Συντάγματος τούς νέους δεβελίσκους
και άπ' εκεί τὰς τελετάς του Βασιλέως ψάλλουν
και όμιλοῦν για Βασιλεις και άλλους άρχοντίσκους.)

Φ.—'Αμμ' είδες τόν Τζεβδὲτ πασσα με γέσι 'στό κεφάλι;
Π.—'Αμμ' είδες τόν Φρασάνοβιτς εκείνον τῆς Σερβίας;
Φ.—'Αμμ' είδες και τόν Νουριμάν τῆς Περσικῆς Πρεσβείας;
'Εκ τῆς Περσίας έρχεται κι' εκείνος με τὰ δῶρα
κι' άστρον λαμπρόν τόν οδηγεί χωρίς νά λείψῃ ὦρα.
Π.—'Αμμ' ἤσουνα 'στην 'Εκθεσι νά 'δῆς κακὸ και τρέλλα,
όπου μπαστοῦνι άφινες και σοῦδιναν όμπρέλα,
και ο Πολίτης έχασε σ' εκείνη τήν ρεμοῦλα
τὸ άκριβὸ του τὸ παλτὸ με μιὰ καπνοσακκοῦλα,
και ἦτο λύπη, Φασουλῆ, κανένας νά τὸν βλέπῃ
και μοναχά τὸ νοῦμερο του έμεινε 'στην τσέπη:
Φ.—Αὐτὸ δέν ἦταν τελετή, αὐτὸ, βρέ, ἦταν τρέλλα...
ξεφλούδισαν τὰ πόδια μου από τὸ πῆγαν' εἶλα.
Πολλοὶ δέν 'πρόφθαιναν μπουκιά νά βάλουν εἰς τὸ στόμα
και ἡ γυναίκες έπεφταν με τὸν κορσὸ 'στό στῶμα,
και μόλις 'γλυκοχάραζε έτρέχαν ναῦρουν τόπο,
χωρίς νά συλλογίζωνται τὰ πόδια και τὸν κόπο.
Και ἦλθε 'στην πρωτεύουσιν άμέτρητο άσάχερι
άπ' όλα τῆς 'Ανατόλῆς τὰ ξακουσμένα μέρη
και είδον έκ του συνεγχευ κυρίας και μητέρας
μ' έξογκωμένους, Περικλῆ, τὰ μάλιστα γαστέρα,
κι' έκ τῆς μεγάλης των χάρας τραδοῦσαν τὰ μαλλιά των
κι' εφώναζαν και τὰ μωρά που είχαν 'στην κοιλιά των,
και ἤκουσα διπλὴν φωνήν νά φθάνῃ ὡς 'στὰ νέφη
και είδον νέους άναμῆς και γέροντας και βρέφη
νά σπρώχνωνται, νά σέρνωνται, νά γίνωνται σαρδέλας,

Π.—Μπα! νά, εκεί κι' ο Φασουλῆς... άνέλπιστα τὸν 'όρίσκω..
Φ.—Μπα! ξαφνικὸ σου, Περικλῆ... και οὐ 'στὸν δεβελίσκο;
Π.—Και τί σοῦ 'κάπνισε, μωρέ, ν' άνέβῃς αὐτοῦ πέρα;
Φ.—Γιὰ ν' άναπνεύσω καθαρὸν τῶν 'Αθηνῶν άέρα
κι' άπὸ 'ψηλά, βρέ Περικλῆ, ν' άρχίσω τήν παρλάτα
και νά εἰπῶ για καθεμιὰ βασιλική παράτα.
Π.—Κι' εἰγὼ γι' αὐτὸ άνέβηκα...
Φ.— Καλὰ τὸ λένε κι' άλλοι
πὼς συναντῶνται πάντοτε οἱ νέες οἱ μεγάλοι.
Π.—Μπα! ξαφνικὸ σου, Φασουλῆ...
Φ.— Μπα! κακὸ χρόνο νάχῃς.
Π.—Είδες τὸν άντιμούτσουνο που έστειλε ο Σάχης;
Φ.—'Εγὼ, βρέ, είδα πράγματα, όπου άν σοῦ τὰ ψάλλω
ἡ πενηκονταετηρίς θά μ' εύρη δίχως άλλο.
Π.—'Αμμε κι' εἰγὼ άν σοῦ εἰπῶ τὰ είδα δέν με φθάνει
κι' ἡ θάλασσα' άν γενῇ χαρτί κι' ο οὐρανὸς μελάνι.
Φ.—Είδες εὐὸ τὸν βασιλῆα 'στό άλογο καθβάλα,
όπου με δῶρα ο Χαμίτ του τῶστειλε μεγάλη,
όπου ντυμένο 'στὰ χρυσὰ τήν χαίτην του έκίνει
κι' ἡ καθβαλίνα πεῦδαζε ἦταν χρυσῇ κι' εκείνη;
Π.—'Αμμ' είδες οὐ τήν 'Εκθεσι και τὸν Παντιᾶ τὸν Ράλλη;

καὶ νὰ καταξοχίζονται τὰ πούρ καὶ ἡ κορδέλαις,
κι' ἀμέσως ἔτρεξα κι' ἐγὼ ἀπὸ φιλοπατρίαν
νὰ λάβω μέρος ἐνεργὸν 'στὴν λαμπροφωρίαν
καὶ τὸ Φανέρι ἀρπάξα τὸ πᾶν Διογένη
καὶ ἀνοίξαν τὸ στόμα των σὺν χάχῃδες οἱ ξένοι,
καὶ με πολλίτας καὶ στρατὸν ἐπῆγα 'στὸ Παλάτι
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον ἐφώναξα «σπολλάτη».
Κι' ὁ βασιλεὺς ἐδάκρυσε καὶ εἶπε εἰς τὸ σμῆνος:
«γνωρίζετε πῶς ὁ βλαστὸς τοῦ θρόνου Κωνσταντίνος
τῆς Δωροθέας θὰ γενῇ ἐντὸς ὀλίγου ταῖρι
καὶ οὕτω πῶς θὰ γίνωμεν τοῦ Β'σμάρχ συμπεθέροι.
Λοιπὸν ἄς 'ποῦμε καὶ γι' αὐτὴν ἓνα μεγάλο ζήτω.»
Εἶπε αὐτὰ ὁ βασιλεὺς καὶ δακρυσμένος ἦτο
καὶ τότε ἐγὼ ἐφώναξα με χέρι σηκωμένο:
«Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.
» Δὲν σ' ἔχω γιὰ κακὴ καρδιά, Μεγαλειότατέ μου,

» καὶ οὕτε 'στὸ παραμικρὸν σ' ἐλύπησα ποτὲ μου.
» Θέλεις λοιπὸν γιὰ τὴν Σοφίαν τὸν σφέρο μου νὰ βρῶ
» ἄς γίνῃ τὸ χατήρι σου καὶ με τὸ παραπάνω.»
Κι' ἀμέσως τότε, Περικλῆ, τὰ δυνατὰ μου βῆκα
καὶ ζήτηω γιὰ τὴν νύφη μας με τοὺς λοιποὺς φωνάζοντες
καὶ τρέχω σ' ἓνα κουλουρτζῆ με ὅλη μου τὴν φρόνη
καὶ ρίχνω κάτω τὸν νταβλᾶ μᾶζι με τὰ κουλούρια
καὶ μες 'στ' ἀσκέρι σπρώχνομαι καὶ σκούζω ἄγρια
καὶ ἡ κοιλιάς των γυναικῶν πηγαίνουν παραμένοντες
καὶ με φανάρια ἔτρεχαν πολίται καὶ φαντάροι
κι' ὁ πεινρὸς τοῦ 'μπροστινοῦ 'βαστοσε τὸ φανέρι
τὴν ἄλλῃ 'μέρα, Περικλῆ, με χίλιους δρᾶ πηλάει
ἔγινε μπάλος κοστουμέ 'στοῦ Παλατιοῦ τῆς αἰῶνος
καὶ πάλι πρῶτος 'στὸν χορὸ ἐπῆγα ἐκ των πρώτων
καὶ ὁλοένα ἔχασκα μετ' ἄλλων κεκρηγμένων.
Π.—'Ἦμουν κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ...

Νεοφερμένοι κατ' αὐτὰς
γιὰ νὰ ἴδουν τὰς τελετάς.

Φ.— Βρὲ νὰ χαθῆς, κατσίδα.

Π.—Μὲ τὰ σωστά μου σοῦ 'μιλῶ...

Φ.— Καὶ πῶς ἐγὼ δὲν σ' εἶδα;

Π.—Μία βελλάδα δανεικὴ ἐπῆρα τοῦ Λαμπρῆ
καὶ δανεικὸ παρῆρημο ἀπὸ τὸν Βαρενίκη
καὶ τοῦ Κριουζὲ τὸ τρικαντὸ, τοῦ νέου διπλωμάτη,
καὶ μὴ καὶ δρᾶ ἀγνώριστος ἐπῆγα 'στὸ Παλάτι
καὶ σὺ μ' ἐκύτταξες καλὰ με μάτια γουρλωμένα...

Φ.—Αὐτὰ νὰ τὰ πούλῃς ἄλλου καὶ δὲν περνοῦν σ' ἐμένα.

Π.—Καὶ τί θὰ βγάλω, μασκαρᾶ, ἐὰν σὲ κοροιδέσω;

Φ.—Πές μου λοιπὸν τὰ τοῦ χοροῦ, ἂν θέλῃς νὰ πιστέψω.

Π.—'Ἦσαν μωρὲ, οἱ βασιλεῖς με ὅλους τοὺς ἐν τέλει

κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων καὶ ἡ λοιπὴ ἀγγέλη,
κι' ἐγὼ καὶ ὁ Πατρίκιος κι' ὁ Σέργιος κι' ὁ Παῦλος
κι' ἓνας ἀρχαῖος ἀμαξᾶς, ποῦ 'μύριζε σὺν σταῦλος,
καὶ μερικοὶ ποδόγυροι σὺν τὰ ραχίτ λουκούμια
καὶ Πρόεδροι συντεχνιῶν με χίλια δρᾶ κουστούμια,
με ρεδιγκόταις δηλαδὴ 'στῆς ἀρχαῖς των κομμένων,
με ἄλλους λόγους, Φασουλῆ, βελλάδες καμωμέναις,
μὰ καὶ σακκάκια ἐδλεπες, ζακέδες καὶ καστόρια
καὶ ἄλλα προϊστορικὰ πρὸ χρόνων ἀποφόρια,
καὶ μερικοὶ ἐφαίνοντο ὡς σὺν σθανωμένοι
καὶ ἄνω κάτω 'γύριζαν σὺν παραζαλισμένοι,
καὶ ὁ 'Αρνιώτης ὁ 'ψηλὸς 'βουτούσε σ' ἓνα σάκκο
καὶ ὁ Σκουλούδης ἦτανε μ' ἓνα 'δικό σου φράκο,
καὶ ἀρκετοὶ μπακάληδες, τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης,
καὶ πέντε δέκα Κρητικοὶ με βράκια καὶ με μπόταις
καὶ οπαθοφόροι ἀπειροί, ποῦ κόβουνε τὰ πράσσα,
καὶ τρεῖς παππάδες, Φασουλῆ, με φράκο καὶ με ράσσα,
καὶ τῆς Δαρίσσης ὁ Μουφτῆς κοντὰ εἰς τοὺς παππάδες
καὶ ἓνας ἐδραῖος ἐπειτα, μὰ δῆχως μαστραπάδες,
καὶ ἡ Μεγάλη Δούκισσα κι' ἡ σάρκα καὶ ἡ μάρκα
κι' ὁ Σύμβουλος ὁ Γέροντας, ποῦ παίζει τὴν κιθάρα,
κι' ὁ Στέρνεκ κι' ὁ Τζεβδὲτ πασσᾶς ἀντάμα με τὸν Πέρον
κι' ὅλοι ἐκεῖνοι, Φασουλῆ, ποῦ ἦτανε καὶ πέρσου,
τῆς δὲ Δαρίσσης ὁ Μουφτῆς με δρᾶ λυτὰ μπατζάκια
ἐκύτταξε λοξὰ λοξὰ καμπόσα 'Εγγλεζ'άκια,
ποῦ γράλιζαν μες 'στὸ χορὸ με κόκκιναις γκακέταις,
με τὰ κοντὰ των τὰ σπαχῆ καὶ τῆς χρυσαῖς σπαλέταις,

κι' οἱ Κρητικοὶ γυρῶντας μες 'στ' ἄλλα τὰ κοπάδια
ρωτοῦσανε ἂν τὸ σουπὲ θὰ ἔχη καὶ κουράδια.

Φ.—Παρατηρῶ με λύπην μου πῶς ἤσουν 'στὸ μπάλο
καὶ τὰ στραβά σου ἔβανε τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Μὰ πῶς ἐγὼ δὲν ἔτυχε νὰ σὲ γνωρίσω διόλου;

Π.—Γιατὶ σὺν χάχας ἔστεκες, κανάγια τοῦ διαβόλου.

Φ.—'Αλήθεια λές, βρὲ Περικλῆ... δὲν ἤμουν 'στὰ σωστά μου,

γιατὶ κομμάτι θηλυκὸ ἐπέρασε 'μπροστά μου,

ἐγὼ δὲ παρωμοίσα τοὺς κόλπους τῆς ἐκεῖνους

με τῆς δορκάδος τοῦ νεδρὸς, τοὺς βόσκοντας εἰς κρίνους,

ὡς λέγει καὶ ὁ Σολομὼν 'στὸ ἄσμα τῶν ἁμαρτιῶν,

τὴν δὲ πνοὴν τῆς με δσμήν μυρίων ἀρωμάτων.

Καὶ κᾶπορος ὑπομοίραρχος μοῦ ἐπικσε τὸ χέρι

κι' ἐμπρὸς σὲ κάλτσα οὐρανὴ σιγὰ σιγὰ με φέρει,

μία κυρία δηλαδὴ μεγάλη μες 'στὸ μπάλο

ἐβλεπε τὸνα πόδι τῆς ἀπάνω εἰς τὸ ἄλλο

κι' εὐθὺς γαλάζιος οὐρανὸς ἐφάνη ἀπὸ κάτω,

ποῦ ὅποιος τὸν ἐκύτταξε ὡς ταῦρος ἐμυκάτο,

κι' ἓνας παππᾶς ἀντίκρυσε τὴν κάλτσα τῆς ἐκεῖνῃ

καὶ ἀρχισε ὁ φουκαρᾶς 'στὸν κόρφο του νὰ φτύνη.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—'Ε! ὕστερα 'γυρῶσα μες 'στῆς σάλας

κι' ἐκύτταξα τὴν Κάπη Χι, τὴν Βῆτα, καὶ τῆς Ἀλλὰς,

κι' ἐγὼ τῆς ἐλοξόβλεπα με φλόγα καὶ με πόνον

«τὴν φυλάτε, βρὲ παιδιὰ» ἐφώναξα με τόνον.

Μὰ ἐλ' αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα

καὶ οὐτε κανέναν βοήθῃ δὲν ἤρχετο σ' ἐμένα,

ὡς ὅτου ἐξημέρωσε κι' ἐτέλειωσε ἡ φέστα

καὶ τὴν Περικλέτῃ μου, εἰπέμου σὺ τὰ ρέστα.

Π.—Τὴν ἄλλ' ἡμέρα, Φασουλῆ, μετὰ τὸ μεσημέρι

ἐπῆγα 'στὴν 'Ακρόπολιν με τᾶλλο τὸ ἀσκέρι

κι' ἐκαρτερούσα νὰ ἴδω με ὅλους ἐκεῖ πέρα

πόσ' ἀερόστατα θὰ πᾶν 'ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα.

Καὶ νά! τὸ πρῶτο πέταξε με μὴ βοὴ μεγάλη

κι' εἶχε τὸ σχῆμα, Περικλῆ, τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχαῆλ,

μὰ πέταξε καὶ δεύτερον καὶ τρίτον παραχρῆμα

καὶ εἶχε τοῦ Φιλήμονος τὴ μούρη καὶ τὸ σχῆμα,

ἐπέταξε καὶ τέταρτον ὡς ἓνα εἶδος γλάρου

καὶ πέμπτον κι' ἕκτον κι' ἑβδομὸν ἐν σχήματι γαϊδάρου,

κι' άλλα πολλά ἐσκόπευαν νὰ ρίξουν τὸ ἐσπέρας,
μὰ 'στὰ φτερά του τάρπαξε ὁ δυνατὸς ἀέρας
κι' ἀμέσως τὰ ἐτίναξε ὀπίσω 'στὴν Εὐρώπῃ
καὶ εἰς τὸν βρόντο 'πήγανε οἱ τοῦ Δημάρχου κόποι.

Φ.—Κι' ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, ἀγνώριστος καὶ μόνος
κι' ἀνέδηκα κρυφὰ κρυφὰ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
μήπως 'μπορέσω νὰ χωθῶ 'στὸ δειπνον τὸ γενναῖον
ποῦ ἔδινε 'στὴν βασιλῆα ὁ Δῆμος 'Αθηναίων.
'Αλλ' ὅμως μ' ἐμυρίστηκαν εἰ προσφιλεῖς ἐταῖροι
καὶ μὲ τὴ λίστα μοναχὰ μὲ ἄφησαν 'στὸ χέρι,
καὶ τὸ menu ἀνέγνωσα καὶ μεῦστριψε ἡ βίδα
κι' ἰχθύας ἐν μαγωνικῇ καρυκευθέντας εἶδα
καὶ ἰνδικὰ ὀρνίθια ψυχρά καὶ πεπηγμένα,
οὐ μὴν καὶ πέρινα ἐν πηκτῇ ἐγκεκορδυλμένα,
καὶ πέμματα ἐκ συκωτῶν ἔοθ' ὅτε ἡπατίων
κι' ἐκχυλισμάτων τοιγαροῦν πολλῶν τε καὶ παντοίων,
σαδαρινεῖους καὶ ἡδεῖς πλακεῦντας ἐν σιραίῳ,
οὓς μάκαρες ποθέουσι, κι' ὀπώρας ἐν ὀστρέῳ,
πλήν καὶ βόας παρέθεντο φλογίδας καὶ φυλλίδας,
καὶ παγωτὰ καὶ θρίδακας καθὼς καὶ ραφανίδας,
πρὸς δὲ κι' ἀφύας ἔφαγον ἐν τῷ 'Ιωβιλαίῳ
σὺν ὀξυγάρῳ, Περικλῆ, καὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ.
Ταῦτ' ἀναγνούς, ὦ βέλτιστε, κατὰ σειρὰν καὶ στίχον
τοὺς ρυπαροὺς δοκτύλους μου οὐκ ἐπαυόμην λείχων,
λοιμὸς δὲ κατεμάστιζε κι' ἐδήλου τὰ ἐντὸς μου
κι' οἱ σιέλοι κατέρρεον ἀπὸ τοῦ στόματός μου.
Τοιγάρτοι σὺν, βρὲ Περικλῆ, ἐκείνων ἐσθιόντων
καὶ πάντων τὸν περιδρομον, ὥσπερ φασί, φαγόντων,
ὡς μήκων καταπόρφυρος ὁ Δήμαρχος ἐφάνη
καὶ ἄρχισε 'στὴν βασιλῆα προσφώνησι νὰ κάνῃ,
καὶ δὴ τῆς ἀρχαιότητος τὴν εὐκλειαν κηρύττει
καὶ τὸ φαῖ τοῦ τῶγαλε ξυνὸ ἀπὸ τῆς μύτης.
'Αφοῦ δὲ τέλος ἔφυγαν οἱ σὺνδειπνοὶ χορτάτοι
κι' οἱ βασιλεῖς κι' οἱ Πρίγκηπες ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι,
τῶν εὐκλειῶν προγόνων μας ἐπρέδαλε τὸ σμῆνος,
Σωκράτης, Πλάτων, Περικλῆς, Φειδίας καὶ 'Ικτίνος,
κι' ἀφοῦ ἐκύτταξαν καλὰ τὴν ἀσπρὴ κουκουδάγια
ἀρχίσανε τοῦ βασιλῆα νὰ τρῶνε τάποφάγια.
'Οπόταν δέ, βρὲ Περικλῆ, εἰσέμωσε τὸ βράδυ
ἐπῆγα 'στὸ Πολύγωνο τρεχάτος σὰν ζαρκάδι
κι' εἶδα πυροτεχνήματα θεόρατα ν' ἀνάψουν,
ποῦ 'νόμιζες πῶς 'κόντευαν τὸν οὐρανὸ νὰ κάψουν,
κι' εἶδα νὰ καίνε κουρμαδιαῖς, κορομηλιαῖς καὶ ἄλλα,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ ἐπέφτανε κορόμηλα μεγάλα,
κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀνοίγε τὸ στόμα νὰ τὰ χάψῃ
καὶ εἶδα καὶ τὸ Στέμμα μας γιὰ μιὰ στιγμή ν' ἀνάψῃ.
Κι' ἐκάησαν τὰ θαυμαστὰ πυροτεχνήματά μας
κι' ἐφώνασα « Εὐδαί! Εὐδάν! μὴν κλαῖτε τὰ λεφτά μας,
καὶ ἂν τὸ 'Ισοζύγιον ὀλίγον ἡλαττώθῃ,
ἀλλὰ ἐξεπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι. »
Καὶ πάλιν μέρος ἔλαβα 'στὴν λαμπαδηφορίαν.

κι' ἐλύσσαξα, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ φιλοπατρίας,
κι' ὁ βασιλῆας μὲ τοὺς Ρωμηοὺς τὴν διὰβόλῃ του
καὶ πάλι 'στὸ μπαλκόνι του χαρούμενος ἐβόησε
κι' ἐφώνασε « Λεβένταις μου, ξεφτέρια μου, παῖδά μου,
γνωρίζετε πῶς πάντοτε οἷς ἔχω 'στὴν καρδιά μου
οἷς τῶπα μιά, οἷς τῶπα δύο, καὶ οἷς τὸ λέγω
ποῦ νὰ οἷς 'πῇ παππᾶς 'στ' αὐτὴ καὶ διότι »

Κι' ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσαν ἡ φοβεραῖς παράταις
καὶ τώρα οὐκ ὅπως ἔπρεπε πρὶν 'στῶν 'Αθηναίων τῆς στιγμῆς
καὶ ἔλα γύρω φαίνονται μαυριδερά καὶ σκευρά,
κι' ἂν λάμψῃ κατὰ ἔξαφνα, ἡ φωσφορίζουσα εὐρα,
ἡ καὶ καμμιὰ κολεωφωτὴ ἐφώτισε γιὰ 'λίγο
καὶ μόλις μὲ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ σπῆτι μου ξανάγνυ.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπὶ πολλὴν φιτύλι δὲν θὰ κάψω
κι' οὐδὲ 'στὰ εἰκονίσματα καντύλι δὲν θ' ἀνάψω
καὶ τρεῖς βραδερὰς 'στὰ σκοτεινά, βρὲ Περικλῆ, θὰ μὲ
γιατὶ ὀλίγον ἔλειψε θεόστραβος νὰ γίνω
μ' ἐκεῖνα τὰ ἡλεκτρικὰ καὶ τὰ πολλὰ φανάρια,
ποῦ ἀναβάν 'στὸ Στάδιον καὶ σ' ἔλα τὰ γκωνάρια.
Καὶ φεύγουν Δούκες, Πρίγκηπες, καὶ τόσοι βασιλεῖς
καὶ τρόπαια θὰ γκρεμισθοῦν καὶ τοῦτ' οἱ θεοὶ
ἂν κι' ὁ Φιλήμων ἐπρεπε δροχὺς νὰ τοὺς ἀφήσῃ
νᾶναι φοβέρ' ἀδιέκοπτη σ' 'Ανατολὴ καὶ Δύσι
καὶ ν' ἀνεβαίνωμε κι' ἐμεῖς οἱ δύο ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ τὰ λέμε πρὶν καλὰ 'στὸν ἀνοικτὸ ἀέρα.

Π.—Μὰ ἡ γιορταῖς, βρὲ Φασουλῆ, δὲν 'τέλειωσαν ὡς
καὶ ἄρχισαν νὰ πέρνουνε κι' οἱ Πειραιώταις φέρῃ,
κι' ἀφοῦ τὸ πανηγύρι τοῦ κι' ὁ Πειραιεύς θὰ πᾶρῃ,
ὁ Πόρος καὶ ἡ Αἴγινα κι' ἡ Σαλαμίς θ' ἀνάψῃ,
κι' ἅμα τελειώσουν καὶ αὐταῖς θ' ἀρχίσουν πόλεις ἄλλαι
καὶ κάθε τόσο, Φασουλῆ, θὰ ἔχωμε πηλᾶλαις,
κι' ἀδιέκοπα οἱ Δήμαρχοι θὰ κουβαλοῦν μπαλόνια
ὡς ποῦ καὶ ἄλλα νὰ διαδοῦν εἰκοσιπέντε χρόνια.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται πῶς θὰ συμβοῦν ὡς τόσο,
καὶ τώρα ἤθελα πολὺ νὰ σὲ ξυλοφορώσω,
ἀλλ' ὡς ἐκεῖ ποῦ στέκεσαι, βρὲ Φασουλῆ, δὲν φέκω
μὰ θὰ τῆς φᾶς τὸ Σάββατο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Τεῦχος Πανηγυρικὸν
ἐορτῶν βασιλικῶν
χάριν 'λίγων λιανικῶν.

Τὸ τεῦχος τοῦτο τοῦ Ρωμηοῦ, ὃ φίλοι συμπολίται,
εἰς τὴν 'Εορτῇ πρὸς λεπτὰ τριάκοντα πωλεῖται,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
διότι ἐπατήσαμεν τὴν ἑκτὴν χιλιάδα.

Καὶ πάλι γυλίσω κι' ἄλλο
τὸ Σάββατο θὰ βγάλω.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δὲν 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημέτον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρά, — ποῦσαν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππεῖος τοῦ κλεινοῦ.